

Ο ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ ΤΩΝ ΙΠΠΟΤΩΝ

Η ΖΩΗ ΚΑΙ Τ' ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ Γ. ΜΟΥΡΟΥΖΗ

Μουρούζης, προκειμένου να διασκεδάσει, δεν λογάριε τίποτε. "Εμοιάζει σ' αυτό με τὰ τρελλόπαϊδα εκείνα που για μια στιγμήα ευχάριστη θυσιάζουν προθύμως τὰ πάντα.

Χαρακτηριστικό παράδειγμα τής ψυχουθνεώς του καθώς και τής τεραστίας ἐγκυκλοπαιδικής μορφώσεώς του, εινε και τὸ ἀκόλουθο περιστατικό τής ζωῆς του:

Ὁ Μουρούζης θρισκόταν κάποτε στὴν Κέρκυρα και συγκατοικοῦσε μ' ἕνα συναδελφό του σ' ἕνα σπίτι που ἦταν κοντὰ στὸ φρούριο.

Μία μέρα, ὁ συγκατοικὸς τοῦ Μουρούζη ἦταν ἀπασχολημένος με κάποια ἐπιείκως γραφκὴ ἐργασία του. Ὁ Μουρούζης, ἀπὸ φόβο μήπως τὸν ἐνοχλήσῃ, ἀποφάσισε νὰ τὸν ἀφήσῃ μόνο. Ντύθηκε λοιπὸν πολιτικὰ καὶ θῆκε νὰ κἀνὴ μόνος του ἕναν περίπατο σὲ μίᾶ ἐξοχικὴ τοποθεσία, ὅπου ἐσώζοντο τὰ λείψανα ἐνὸς ἀρχαίου οἰκοδομημένου.

Στὸ ἔρημο ἐκείνο μέρος συναντήθηκε με κάποιο Γερμανὸ ἀρχαιολόγο, ὁ ὁποῖος εἶχε πάει στὴν Κέρκυρα γιὰ ἀρχαιολογικὲς μελέτες.

Ὁ Γερμανὸς πέρασε τὸν Μουρούζη γιὰ συνάδελφό του κ' ἄρχισε νὰ τοῦ μιλάει γιὰ τὴν ἀρχαιότητα. Ὁ Μουρούζης τοῦ ἀπάντησε εὐγενέστατα καὶ με τέτοιο τρόπο, ὥστε ὁ Γερμανὸς ἐνθουσιαστικὴ γιὰ τὴν ἀναπάντεχὴ τῆχη του νὰ συναντήσῃ μ' ἕνα "Ἑλληνα συνάδελφό του. Τὴν μεγάλῃ του μάλιστα χαρὰ τὴν φανέρωσε με χίλιους δυὸ τρόπους.

Ὁ Μουρούζης, ἀφοῦ ἀκούησε ἀρκετὴ ὥρα με τὸν Γερμανὸ «συνάδελφο» γιὰ διάφορα σοβαρότατα ἀρχαιολογικὰ ζητήματα, στενοχωρήθηκε τέλος καὶ γιὰ νὰ ἐξασκήσῃ, κέφηθηκε νὰ παίξῃ μίᾶ φάρσα στὸν Γερμανὸ. "Ἐνῶ λοιπὸν γυρίζονε στὴν πόλι, ἄρχισε νὰ τοῦ διηγῆται με ἐνθουσιασμό πως βρῆκε τάχα διάφορα ἀρχαῖα ἀγάλματα καὶ ἀγγεῖα μεγάλας ἀξίας, τὰ ὁποῖα ἐκρυψε μέσα στὸ σπίτι του, κοντὰ στὸ φρούριο τῆς πόλεως.

Ὁ Γερμανὸς τὸν ἀκούε κατάπληκτος καὶ στὸ τέλος μὴ μπορῶντας νὰ συγκατατῆ τὸ ἐπιστημονικὸ μὴ ἐδιάφερον καὶ τὴν περιέργειά του, παρακάλεσε θερμότατα τὸν Μουρούζη νὰ τὸν δηγήσῃ ἀμέσως στὸ φρούριο γιὰ νὰ δῆ τὰ πολύτιμα ἀρχαιολογικὰ εὑρήματα.

Ὁ Μουρούζης δέχτικὴ προθυμότητα νὰ ἱκανοποιήσῃ τὴν περιέργεια τοῦ ἀφελούς ἀρχαιολόγου. Κι' ἔτσι, ἐνῶ ὁ συγκατοικὸς τοῦ Μουρούζη ἔγραφε ἡσυχα-ἡσυχα, ἀκούσε ν' ἀνοιγῇ ἡ πόρτα τοῦ διπλανοῦ δωματίου, ποὺ χρῆσθιμε ὡς αἰθουσα ὀπλοσκίας, καὶ εἶδε νὰ μπαίνουν μέσα σ' αὐτὴν τὸν Μουρούζη μαζί με τὸν ξένο. Ὁ συγκατοικὸς τοῦ Μουρούζη στὴν ἀγχὴ δὲν ἔδωσε καμμιὰ σημάσια, ἀλλ' ὅταν ἀκούσε τὸ Μουρούζη νὰ λὲθ στὸν ξένο του, πως τὰ ὄπλα ποὺ θρισκόντουσαν κρεμασμένα στοὺς τοίγους τῆς αἰθούσης ἦσαν πανάκριθα, κ' ὅτι τὰ κατὰ τύχην εὑρισκόμενα ἐκεῖ δυὸ γεμάτα μουκαλλία μύρας ἦσαν...Μοκηναϊκῆς ἐποχῆς, γιὰτὶ τὰ βρῆκε κ' αὐτὰ μέσα σε ἀρχαίους τάφους, ἔβρεξε στὴν αἰθουσα τῆς ὀπλοσκίας νὰ δῆ τί θ' ἀπομύνη. "Ἐκεῖ θρῆκε τὸ Μουρούζη λιγωμένον ἀπ' τὰ γέλια καὶ τὸν Γερμανὸ ἀκίνητο κ' ἀμίλητο, με μῆτια ὀρθάνοιχτα ἀπὸ ἐκπλήξη, ἀπελπίσια καὶ ἀμηχανία.

Τότε ὁ συγκατοικὸς τοῦ Μουρούζη, ἀπὸ φόβο μήπως συμβῆ τίποτε τὸ χειρότερο, γιὰτὶ ὁ Γερμανὸς εἶνε θυμώσις γιὰ καλὰ, μῆκε ἀμέσως στὴ μέση καὶ κατῶρθωσε, με χίλια θάσσανα, νὰ τὸν καθησυχάσῃ.

—Πρόκειται γιὰ ἕνα ἄθωο ἀστείο, φίλε κύριε, τοῦ εἶπε. "Ἐνα ἀστείο, τὸ ὁποῖο θὰ ξεχάσετε, εἶμαι θέβαιος, ἀμέσως. "Ἄς πιῶμε λοιπὸν τὰ μουκαλλία αὐτὰ τῆς μύρας, κ' ἄς πίνουμε μέσα σ' αὐτὴ κάθε δυσαρέσκεια.

Ὁ Γερμανὸς δὲν ἔβρε ἀντίρρηση. Ξεθύθησε ἀμέσως καὶ τοσυγκρισε τὸ ποτήρι του με τὸ Μουρούζη καὶ τὸ συγκατοικὸ του, καταπίνοντας μαζί με τὴν μύρα καὶ τὴν φάρσα ποὺ τοῦ εἶχε παίξει ὁ ἀδιόρθωτος "Ἑλληνα πρίγκηπα.

***

"Ὅταν ἔφυγε ὁ Γερμανὸς, οἱ δυὸ συγκατοικοὶ τὰ «τσουγκρίνε» λιγάκι, στ' ἀλήθεια αὐτὴ τῆς φορᾶ. Ὁ Μουρούζης θῆσιμε γιὰ τίς παρατηρήσεις, ποὺ τὸκανε ὁ φίλος του γιὰ τὸ παιχνιδὶ πεδίνας τοῦ Γερμανοῦ κ' ἔφυγε δυσαρεστημένος, ἀφοῦ φόρεσε τὴ στρατιωτικὴ του στολὴ.

"Ἀργὰ τὸ θράδυ, ὁ συγκατοικὸς τοῦ Μουρούζη ζήτησε ἀξάφνα ἀπ' τίς φωνές, τίς ζητωκραυγές καὶ τὸ πανδαμῖον ποὺ

ἀκούσε στὸ διπλάνο δωμάτιο τοῦ σπιτίου.

Τινάχτηκε ἀμέσως ἀπ' τὸ κρεββάτι του κ' ἀφοῦ ντύθηκε προχειρῶς, μῆκε στὴν αἰθουσα τῆς ὀπλοσκίας, ὅπου εἶδε τὸ Μουρούζη μαζί με καμμιὰ δεκαριά μαγκουροφόρους, τύπλα στὸ μεθῶν!

—Καθῆστε, κύριοι!... διτάζει αὐτὴ τὴ στιγμὴ ὁ Μουρούζης τοὺς μαγκουροφόρους. Καὶ τοὺς ἔδειξε τοὺς δυὸ πάγκους ποὺ χρῆσιμεύονε γιὰ τίς ἀσκήσεις τὸν δυὸ ἀξιωματικῶν.

Οἱ μαγκουροφόροι καθῆσαν προθυμῶτα, σὰν μαθηταὶ, μπρὸς στὸ δάσκαλό τοὺς.

—Περιμένετέ με! τοὺς ἐανάπε κατόπιν ὁ Μουρούζης, με τὸν ἴδιο ἐπιτακτικὸ τόνο.

Κι' ἐνῶ ἐκείνι ἔμεναν ἀμίλητοι, ὁ πρίγκηπ μῆκε στὸν κοιλῶνα του, τραβῶντας ἀπ' τὸ χερί, μαζί του, καὶ τὸν συγκατοικὸ του.

—Ποῖο εἶνε αὐτοῖ; ρώτησε τὸν Μουρούζη ὁ συγκατοικὸς του. —Ὁ ἀνάμηςδ!... τοῦ ἀποκρίθηκε ὁ Μουρούζης χαμογελῶντας παράξει.

—Καὶ τί μοῦ τοὺς κουβάλησε τέτοια ὥρα ἐδῶ; ἐανάπε ὁ συγκατοικὸς τοῦ θυμωμένος... —Ἄφσε, καὶμένε, νὰ γελᾶσουμε... —Νὰ σ' ἀφήσω; "Ἐου δὲν μ' ἀφίνεις νὰ ἡσυχάσω. Μὲ σήκωσε ἀξάφνα ἀπ' τὸν ὕπνο, με τίς τρελλές σου! φώναξε ἀναγκτισμένος στὸ Μουρούζη ὁ συγκατοικὸς του.

Καὶ προχώρησε πρὸς τὴν πόρτα τῆς αἰθούσης τῆς ὀπλοσκίας, ἀποφασισμένος νὰ διώχῃ τὴν ἔλεεινὴ ἐκείνη ἀκολουθία τοῦ Μουρούζη.

Ὁ ἦρωας μας ὅμως πρόφτασε καὶ μῆκε μπροστὰ του. "Καὶ κρατώντας τὸν ἀπ' τὰ χερία, τὸν παρακάλεσε:

—Μή, μὴν τοὺς διώχῃς!... Μὴ φαντάζεσαι πως εἶμαι μεθυμένος... Δὲν θὰ τοὺς κἀνὸ τίποτε!... Ἔθλω μόνῃα νὰ σπάσωμε κέφι μαζί τους!... "Ἐλα, κἀνε μὴ τὴ χερί... "

Ὁ τόνος τοῦ Μουρούζη ἦταν κάπως παιδικὸς, κ' ὁ συγκατοικὸς του δὲν ἔμεινε πλέον.

—Καλὰ... Ἔὰ σοὺ κἀνὸ τὴ χερί! εἶπε διατηρώντας πάντα τὸ ἀσθηρὸ ὕφος του. Μὰ δὲν ντρέπεται, καὶμένε; Δὲν θὰ συχαθῆς, ἐπιτέλους, αὐτὴ τὴν ἔλεεινὴ ζωῆ;

Ὁ Μουρούζης πῆρε θάρρος ἀπ' τὴν ὑποχωρητικότητα τοῦ φίλου του. "Ἐβγαλε λοιπὸν ἀμέσως τὸ ἀμπέγανλὸ του κ' ἄφησε νὰ φανῇ τὸ περίφημο κόκκινο πλατὺ ζουναρί του.

—Ποῦ εἶνε τὰ πιστόλια μου; ρώτησε τὸν φίλο του, ποὺ τὸν κῦταξε με περιέργεια.

—Τί τὰ θές; —Τώρα θὰ δῆς...

Κι' ἀφοῦ πῆρε τὰ τέσσερα πιστόλια του, ἔβαλε σ' ἄλα κηφούλια κ' ἄφησε τοὺς κοκόρους τοὺς σηκωμένους, γιὰ νὰ φαίνωται πως εἶνε γεμάτα. Κατόπιν, ἀφοῦ τὰ ἔχωσε ἀραδιαστὰ στὸ ζουναρί του, πῆρε τὸ ὕφος δημιού!..

Ὁ φίλος του παρακολούθησε τίς προετοιμασίες τοῦ ἀδιάφορος, γιὰτὶ κατάλαβε τὸ σχέδιό του.

—Νὰ τοὺς πῆς πως εἶνε γεμάτα! τοῦ εἶπε ὁ Μουρούζης καὶ προχώρησε πρὸς τὴν πόρτα τῆς αἰθούσης τῆς ὀπλοσκίας ἀπειλητικὸς.

Ὁ συνάδελφός του τὸν ἀκολούθησε, με ὕφος σαθρῶ.

"Ὅταν οἱ δυὸ φίλοι μῆκαν στὴν αἰθουσα, ὁ Μουρούζης, δείχνοντας τὸν συγκατοικὸ του τὸν περισσότερο νταῆ ἀπὸ τὸ τοῦμο ἐκείνο τῶν παλληκαράδων, ἔταν γεροδεμένον ἄντρα, με ἀγρια φάσσα καὶ ἀγκιστρῶτὸ μoustάκι, τοῦ εἶπε: —Ὦν θλέπεις αὐτόν;

—Ὦν θλέτω, τοῦ ἀποκρίθηκε ἡρεμὰ ὁ συγκατοικὸς του. —Τί τρέχει, κυρ' Γιωργάκη!... ρώτησε ὁ νταῆς τὸ Μουρούζη. Ὁ Μουρούζης, χωρὶς νὰ τοῦ ἀποκριθῇ, τράθηξε ἀμέσως τὸ πιστόλι καὶ τὸ διηθύβε ἀπάνο του.

Κι' ἀπειτινόμενος στὸν συγκατοικὸ του, τοῦ εἶπε: —Λιτόν, φίλε μου, δὲν τὸν κολλάει σφαῖρα!... Ναι!... ναι!... Τώρα θὰ δῆς... Ἔὰ δῆς πως ἡ σφαῖρα θὰ χτυπήσῃ στὸ κουτέλι του καὶ θὰ κἀνὴ γκέμ!... Ἔὰ γυρίσῃ ἀμέσως πίσω!... Κατάλαβες;

—Ἄμάν, κυρ' Γιώργη!... φώναξε τότε στὸ Μουρούζη με πνιγμένη ἀπ' τὴν τρομῶρα του φωνὴ ὁ νταῆς. Λυπήσου με!... Μὴν κἀνὴ ἀστεία με τὰ πιστόλια!...

Ὁ Μουρούζης χαμογέλασε, κατέβασε τὸ πιστόλι καὶ τὸ ἔχωσε στὸ ζουναρί του. —Ἐται, κυρ' Γιωργάκη!... Δὲν ταيرياζὸν τέτοια ἀστεία συναμεταῦ μας! ἐανάπε ὁ νταῆς, ἐξερκολοθῶντας νὰ τρέμῃ. Καὶ θλέποντας τὸ Μουρούζη νὰ τὸν πλησιάζῃ, συνέχισε: —Τί τὰ θέλεις τὰ παληπιστόλια, κυρ' Γιωργάκη; Τί τὰ θέ-

Τόπος νταῆ

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΔΥΝΑΜΕΙΣ ΤΗΣ ΦΥΣΗΣ

ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΑ ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ ΑΓΙΩΝ ΚΑΙ ΘΑΥΜΑΤΟΠΟΙΩΝ

Θαυματουργές και καταπληκτικές θεραπείες. "Ανθρώποι έαρεί άρρωστοί που γίνονται καλά μέσα σε λίγες στιγμές. Θεραπείες δι' έπαφής. Τά θαύματα του 'Ιρλανδού Γκρηγόριου. Τι έπαθε ο άγιος Φραγκίσκος της 'Ασίζης. "Ανθρώποι που δεν παίζουν τίποτε από τη φωτιά. Τι αναφέρουν οι χρονικογράφοι, κτλ. κτλ.

Χριστιανική θρησκεία, είνε ίσως, έπειτα άπό τις 'Ασιατικές θρησκείες, ή πιο πλουσία σε θαύματα. Θά χρειαζόνταν μάλιστα τόμοι ολόκληροι για να περιγραφούν όλα τά θαυμάσια αυτά φαινόμενα που αναφέρει ή ιστορία της "Εμείς θα περιοριστούμε έδω να αναγραφώμε μερικά γεγονότα, που αναφέρονται σε άγιους πολύ γνωστούς και σχετικώς νεωτέρους.

Πρό έτών, κάποια 'Ιταλίδα, ή Λουκρητία Γκάτσινα, έπασχε από ένα θωρύ στηθικό νόσημα. Οι γιατροί που ήν έξήτησαν, ήν παρανομή ήν έχειρήσασ, είνε στον ύπνο της τον άγιο Φίλιππο να ήν πλησιάζη και, άφου έξήτησε ήν πληγή της, να ήν λέη: "Νά είσαι ευχαριστημένη και να μη φοβάσαι τίποτε κακό. "Έπειτα άπ' αυτό, ή Λουκρητία σηκώθηκε τό πρωί, νοιώθοντας πως είνε άνακτήσει τις δυνάμεις της. Κάθισε κ' έσπεγε καλά, και έξαφνα σηκώθηκε φωνάζοντας: "Δέν έχω πεί τίποτε! Γιατρέυτηκα!..

Τήν ίδια στιγμή, έφτασαν οι γιατροί για ήν έχειρήσει. "Όταν όμως έξήτησαν ήν άρρωστία και δέν βρθηκαν ούτε ίχνος πεί από ήν άρρώστια της, έμειναν καταπληκτικοί και δέν ήξεραν πού ν' αποδώσουν ήν άπροσδόκητη θεραπεία της.

"Ένας καλόγηρος του μοναστηριού του άγιου Γαϊτάνου, στη Θυέννη, έπεσε κάποτε κ' έσπασε τό πόδι του. "Ο γιατρός, ο όποιος τον έξήτησε, βρθηκε πώς άλλος τρόπος θεραπείας δέν ύπρχε από τό να του κοψη τό πόδι. Λίγες ώρες πρίν ήν έχειρήσει, καθώς ο πληγωμένος κοιμόταν, είνε έξαφνα τον άγιο Γαϊτάνο, στο όνομα του όποιου έτιμάτο τό μοναστήρι, να τον πλησιάζη. "Ο άγιος άρχισε να τον παρηγορή, του συνέστησε να κάνει προσευχές, του φίλησε τό μέρος του σώματος του που έπασχε κ' έπειτα έξαφανίστηκε. Τό πρωί, ο γιατρός βρθηκε τό πόδι του καλογύρου γερό, τελείως θεραπευμένο, σαν να μην είνε συμβή τίποτε.

Δέν κάνουν όμως μονάχα θαύματα οι άγιοι. "Ο άγιος Αδούστηνος λέγει πως μερικά πρόσωπα μπορούν να γιατρέψουν διάφορες πληγές μονάχα με τό βλέμμα τους, ή μόλις τις έγγιούσιν.

λείς:

"Ο Μουρούζης στάθηκε μπροστά του και πιάνοντάς του γερά τό άγκιστρού μoustάκι, φώναξε στον συγκάτοικό του: "Εδώ να δής, φίλε μου!... Τό ταγγέλι αυτό δέν ξεριζώβεται και...δεκαπέντε σφατάς άν κρεμάσης άπάνω του!... Κόπταζε καλά και θά τό πιστέψης!...

Κι' αμέσως τράβηξε, μ' όλη ή δύναμη τό μoustάκι του νταή και τό ξεριζώωσε μερικές τρίχες.

"Φουί!... να μου χαθή!... φώναξε τότε ο Μουρούζης στον νταή που έξοπασε στις φωνές άπ' τον πόνο. Μ' έβγαλες μευή! "

Κι' άφου τό γέμισε τον καλοδρεμμένο σέβερκο με άπαντες φάπες, τράβηξε πάλι τό πιστόλι του.

"Ο νταής τρώπωσε τότε κάτω άπ' τον πάγκο. Μά κι' οι άλλοι νταήδες, που παρακολουθούσαν άφωνα κι' άκίνητοι τό ρεζιλίκι του λεβάντη τους, τά χρειασιότανε τώρα για καλά. Σηκώθηκαν λοιπόν επάνω χλωμοί, με κομμένα τά πόδια τους, και περιφέροντας παπούτά τρουαγιαμένα θλεμμάτά τους, κύταζαν να δουνε κατά ποδ ήταν ο δρόμος της σωτηρίας.

"Ανοίξε ήν πόρτα! φώναξε ο Μουρούζης στο συγκάτοικό του.

Και συγχρόνως έριξε μιά πιστολιά.

Τό τί έγινε τότε δέν περιγράφεται. "Όλο τό σοορμιο των ψευτοπαλληκάρων άρμυσε προς ήν πόρτα. "Ο ένας έσπρωχεν τον άλλον για να φύγουν τό γρηγορώτερο.

"Ο Μουρούζης έριξε άκόμα μιά πιστολιά και κατόπιν διάταξε τους νταήδες να θναίνουν άπ' ήν πόρτα ένας-ένας. Κι' έτσι, καθώς έφεγγαν, τους φιλοδωρούσε και με μιά γερή κλωτοιά στα όπισθια.

ή τις ψυήζουν.

"Ο 'Ιρλανδός Βαλεντίνος Γκρηγόριος, π. χ., ήταν προκισμένος μ' αυτήν την άξιοθαύμαστη θεραπευτική δύναμη. Κάποτε, που έμάστιζε τον τόπο μιά φρικτή έπιδημία, είνε στον ύπνο του ότι θά μπορούσε να θεραπεύη τους άρρώστους μονάχα άν τους άγγιζε. "Εσπρωμσε αυτό που είνε στο όνειρό του και είνε καταπληκτική έπιτυχία "Ο κόσμος τον άνόμασε προφήτη και κουβαλούσε κάθε μερα στο σπίτι του τους άρρώστους. Είχε γίνει, σαν να πούμε, κάτι σαν τον δικό μας τον πάτερ Γουάσιο, μά άκόμη πιο θαυματουργός.

"Μόλις άγγιζε τον άρρωστο με τό χέρι του — γράφει ο έπίσκοπος του Ντρώιας στα "Απομνημονεύματά του — έκλεινε αμέσως τις πληγές και θεράπευε ένα πλήθος άσθενούν. Τό αποτέλεσμα ήταν κάποτε κεραινοβόλο. Τόν είδα να έπαναφέρει, σε διάστημα πέντε λεπτών, ήν γεία άνωθρώπων, που έταλαιπωροήτο από μιά άσθένεια έπι χρόνια ολόκληρα.

Και προσθέτει:

"Κατά ή γνώμη μου, ή θεράπευε αυτές δέν έχουν μέσα τους τίποτε τό άπερυσικό. "Ο Γκρηγόριος είνε από σίμα του κάποιου θερατευτική ιδιότητα, που μετεδίδετο με άλλη έπαφή, σαν άληθινό θείο δώρο.

Άς άφήσουμε όμως τώρα τις θαυματουργές θεραπείες και άς μιλήσουμε για μερικά άλλα περιεργά θαύματα.

"Ο Άγιος Φραγκίσκος της 'Ασίζης διδάσκων τά ψαρια

"Όταν ο περίφημος άγιος Φραγκίσκος της 'Ασίζης άπεσύρθη για να μονάζη στα 'Απένινα, είνε ή Μεγάλη Παρασκευή έναν άγγελο να κατεβάνη από τον ούρανό και να κρατή έναν 'Εσταυρωμένο στα γέρια! Τήν ίδια στιγμή, ο άγιος αισθανθηκε δυνατούς πόνους στα πόδια και στα χέρια του και με κατάπληξη είνε ότι είνε πληγές όμοιες με τον 'Εσταυρωμένο, από τις όποιες έσταξε αίμα και τρούπες όμοιες μ' αυτές που άνοίγουν στη σάρκα τα καρφιά. Συγχρόνως παρητήρησε, ότι στην πλευρά του είνε μιά πληγή, σαν να τον είνε κεντήσει λόγχη. "Όταν ή κρίσις αυτή πέρασε, οι πόνοι έπαψαν, αλλά τά σημάδια των πληγών έμειναν. "Ο άγιος τά είνε μεχρι τό τέλος της ζωής του!

"Έπειτα από τον άγιο Φραγκίσκο, παρουσιάσθηκαν πολλοί άγιοι που είχαν τέτοια ίχνη πληγών, και μεταξύ τους πολλές γυναίκες. "Ο φόν Κάρθουκ αναφέρει, ότι στα 1840 έτυχε να Ιδη ή Μαρία Μαίρλ, ή πληγές της όποιες έβγαζαν αίμα κάθε Μεγάλη Παρασκευή.

Και αυτό όμως τό φαινόμενο δέν είνε άποκλειστικό προνόμιο των άγιων. Στο θιβέλιο Βίος του άγιου 'Ιγνατίου αναφέρεται μιά νέα έλευθερίαν ήβαν, ή όποια έπερτε συχνά σε έκστάσεις και τότε παρουσιάζονταν στα πόδια της ίχνη όμοια με τά σημάδια των πληγών του 'Εσταυρωμένου.

"Έχει παρατηρηθή επίσης, ότι μερικοί από τους άγιους, όπως και μερικά μείντονα, ήσαν άναίσθητοι στις φλογές της φωτίας. Οι χρονικογράφοι αναφέρουν, ότι ή άγία Αικατερίνη ρίχτηκε πολλές φορές στη φωτιά, χωρίς ωστόσο να πάθη τό παραμικρό. "Επίσης διηγούται, ότι κάποτε έπεσε επάνω στο πόδι του Συμεών της 'Ασίζης ένα αναμμένο κάρβουνο. Τό κάρβουνο έγινε λάσπη, χωρίς να του προβένηση ούτε έγκωμα, ούτε πόνους. "Ο Μπερνταντέλ ντε Λουρέτ κράτησε επί ένα τέταρτο της ώρας άνάμεσα στα δάχτυλά του ή φλόγα ενός δαυλού, χωρίς να πάθη τό παραμικρό.

"Ο Στράβων επίσης αναφέρει, ότι ή έρείσες της 'Αρτέμιδος στην Καππαδοκία, θάβαν με γυμνά πόδια επάνω σε αναμμένα κάρβουνα, χωρίς να καίγονταν. "Ο δέ Πλάτων αναφέρει τά ίδια για τις έρείσες του "Απόλλωνος στην άρχαία Ρώμη.

"Άλλ' ή πιο έξαιρετική περίπτωση αυτού του φαινομένου, είνε της Μαρίας Σοννέ, που ήταν γνωστή στην εποχή της με τό όνομα Σαλαμάνδρα. "Ο τί Μονζερόν, ο όποιος περιγράφει σε ένα θιβέλιο του τά παράδοξα της εποχής έκείνης, γράφει: "Ολόκληρο τό Παρίσι είνε ή Μαρία Σοννέ να ζαυλώνεται επάνω σε άνάμεσα κάρβουνα, χωρίς να πάθη άπολύτως τίποτε, ούτε στο σώμα της, ούτε στα φορεμάτά της."